

1 mei speech Molenbeek

Els Rochette

Beste leden van Vooruit,
Beste one.brusselaars,
Beste sympathisanten, kameraden,

Chers sympathisants, camerades

Welke naam jullie ook verkiezen,...
N'importe quel nom que vous préférez

Wat ben ik blij om vandaag hier bij u te zijn...
in Molenbeek

Qu'est-ce que je suis heureuse d'être ici
avec vous
à Molenbeek

Heeft u dat ook?

Ik denk dat we ons allen trotse socialisten kunnen noemen
en dat we Molenbeek een prachtige gemeente vinden.

Ik hou van Molenbeek en haar inwoners.

U toch ook? Anders zat u hier niet.

Anciens die al jaren naar Molenbeek afzakken voor de speeches op 1 mei, waar zitten jullie?

Welkom iedereen.

Het is verleidelijk om Molenbeek, Laken en Anderlecht te bekijken als probleemgemeenten met
miserie en veel mensen die zijn afgehaakt.

Dat is wel heel kort door de bocht.

Hier is armoede, dat is zo.

Toch is Molenbeek in verandering.
Voortdurend zelfs.

Het gemeentebestuur, met onze schepen Jef Van Damme en zijn collega's, werkt hard om er iets van
te maken. Er lopen positieve projecten in de wijken. Er komt een recreatiezwembad, een nieuwe
school aan Molenbeek West. Hier zijn tientallen organisaties aan de slag, die het leven hier
verbeteren.

Maar wat vooral in Molenbeek verandert, is... de mensen.

Zo goed als de hele Molenbeekse bevolking wordt elke twintig jaar vervangen. Molenbeek is een gemeente van aankomst, een toegangspoort. Het Klein Kasteeltje ligt vlakbij. Mensen komen hier toe van over heel de wereld, voeden er hun kinderen op, leren de taal en zoeken er een job. Gaandeweg beklimmen ze de sociale ladder, zetten ze hun persoonlijk traject verder. Daarna verhuizen ze naar 'betere' middenklassewijken.

Molenbeek en de Kanaalwijken zijn het opstapje naar een beter leven.

Dit is de sociale roltrap van Brussel.

Over die sociale roltrap wil ik het vandaag hebben.

Het is immers de dag van de arbeid.

This is Labour Day, Fête du travail

Ik wil het hebben over werk en wat het met je doet

Werk? Betaald werk, bedoel ik dan.

Want natuurlijk: u verzet thuis ook werk.

Misschien werkt u in uw vrije tijd als vrijwilliger.

Of bent u een actieve gepensioneerde.

Of bent u mantelzorgverlener voor een dierbare.

Wow. Respect.

U levert een cruciale bijdrage aan een leefbare en solidaire stad.

Dank u wel!

Voor dat werk krijgt u geen loon.

Dat is een andere discussie.

Ik heb het over betaald werk.

Een goede job geeft je voldoening

brenkt structuur in je dag

geeft je een kans tot ontplooiing

zorgt voor een inkomen

geeft je eigenwaarde

zorgt dat je aan het eind van de rit een waardig pensioen hebt

De tramchauffeur die mensen veilig doorheen onze stad loodst,

de straatveger die de straat proper houdt,

de loketbediende die ons verder helpt als we een nieuwe identiteitskaart nodig hebben

onze dokters, verpleegsters, politie- en brandweermensen, onderwijzers, kunstenaars en sociaal werkers....

Wat voelt het goed om iets te betekenen voor je omgeving,

om zinvol werk te doen

om een inkomen te verwerven

om je leven te kunnen leiden.

Wat voelt het slecht

als je je te pletter moet werken en weinig erkenning krijgt

zoals in de zorgsector of het onderwijs

als je als kindbegeleider veel te veel kinderen onder je hoede hebt
en er zo slecht voor wordt betaald

Voor dergelijke cruciale beroepen zijn betere werkomstandigheden, betere verloning en erkenning nodig.

Waardig werk is een mensenrecht

In de universele verklaring voor de rechten van de mens staat:

In Artikel 23 staat

eenieder heeft recht op arbeid
op gunstige arbeidsomstandigheden
een rechtvaardige beloning
gelijk loon voor gelijk werk
om van te kunnen leven

Voor een groot deel van de Brusselse bevolking wordt dat recht niet gerealiseerd.

Want niet iedereen is welkom op de arbeidsmarkt.

Mensen uit de migratie, arbeidsgehandicapten, 50-plussers en kortgeschoolden – samen zowat drievierde van de Brusselse werkzoekenden – vinden moeilijker een job dan andere werkzoekenden.

Discriminatie en racisme op de arbeidsmarkt bestrijden.
Dat blijft voor one.brussels-Vooruit een strijdpunt.

Maar er is nog een andere groep werkende mensen in ons Gewest wiens rechten volledig onbestaande zijn. En ze zijn met velen. Gemotiveerde, getalenteerde werklustigen die omwille van hun statuut – of het ontbreken van een statuut uit de boot vallen.

Ik heb het over mensen zonder wettig verblijf. Ook wel genoemd: mensen zonder papieren.

Over hen wil ik het vandaag ook hebben.

“Zij die hier zijn, zijn van hier”

Wie mij al langer kent, weet dat ik grote fan ben van een schilderij van Walter Swennen.

Daarop staat:

“Ceux qui sont ici, sont d’ici.”

“Those who are here are from here”

“Zij die hier zijn, zijn van hier”.

Dat is duidelijk. Iedereen telt. Elke inwoner van Molenbeek, van Brussel of van België.

We moeten af van het idee dat mensen zonder wettig verblijf (in de volksmond: mensen zonder papieren) hier komen profiteren van onze welvaart.

Integendeel, ze werken hard.

Ze dragen bij aan onze economie en welvaart.

Mensen zonder verblijfsvergunning zijn op vele plaatsen aan de slag: in de landbouw, de horeca, de bouwsector. Op de werf van metrohalte Schuman.

Ze bouwen geen rechten op en werken vaak in abominabele omstandigheden. Ze zijn een risicogroep voor uitbuiting.

Zo lang ze geen werkvergunning kunnen krijgen, zullen malafide werkgevers van hen profiteren. Het is fout dat systeem in stand te houden.

Sommige werkgevers willen maar al te graag die man of vrouw zonder wettig verblijf aanwerven. Maar er is geen enkele legale manier om dat te doen vanuit België.

Bij het stopzetten van een visum of een negatief antwoord op een asielaanvraag moeten werkgevers hun werknemer ontslaan. Ook al zijn ze er heel tevreden over.

Werkgevers gaan ondertussen op zoek naar werkkrachten uit het buitenland. Want werkzoekenden op onze arbeidsmarkt, die willen dat werk niet doen. En de werkkrachten met de nodige diploma's en competenties - hier aanwezig, maar zonder wettig verblijf - mogen dat werk niet doen.

Kunt u dat begrijpen?

Aan de andere kant zijn er werkgevers die mensen uitbuiten en als slaven behandelen.

Laten we dat zomaar gebeuren?

Als we niet inzien dat deze mensen werk verzetten en dat we hen nodig hebben, dan schieten we ons in onze eigen voet.

Knelpuntberoepen geraken niet ingevuld.

We morsen met menselijk kapitaal.

We verspillen talent.

We hebben die mensen zonder wettig verblijf met hun competenties nodig.

Tijdelijke werkvergunningen zullen veel verbeteren. In de eerste plaats om humane redenen. Maar ook uit het oogpunt van de economie.

Wie de Brusselse realiteit kent, weet hoe ernstig dit is.

Mijn boodschap aan de federale regering: laat deze talenten niet verloren gaan.

Werk is werk.

In Duitsland hebben ze dat al begrepen.

Daar is het werkverbod afgeschaft voor mensen die al 5 jaar in Duitsland wonen.

Beste vrienden,

ik tekende al de petitie [inmyname.be](https://www.inmyname.be). Die vraagt om een burgerwet voor een humaan regularisatiebeleid.

In Brussel is het aantal nodige handtekeningen behaald. Maar in Vlaanderen zijn er nog enkele duizenden nodig. Por uw Vlaamse vrienden.

Doen jullie mee?

Tot slot: we kunnen dit

Covid heeft laten zien dat als het echt moet, dat we snel kunnen schakelen en drastische maatregelen kunnen nemen.

Er komen voortdurend nieuwe uitdagingen op ons pad.

Met de oorlog in Oekraïne zijn er veel vluchtelingen op weg naar België of al in ons land aangekomen. Zij zullen niet botsen op werkvergunningen. Zij kunnen zich registreren en krijgen meteen de toelating om te werken. Terecht. Ze zijn op de vlucht. We moeten hen helpen. Alleen staan ze niet in een sterke onderhandelingspositie en zijn ze kwetsbaar op de arbeidsmarkt. Daar is een risico.

Mijn punt is: we moeten waakzaam zijn, te allen tijde.

Wie werkt, moet ook een waardig inkomen verwerven.
Waardig werk is een mensenrecht.

Geniet van deze Dag van de Arbeid.